

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 10

Proposició de llei de mesures per a la despolitització dels òrgans de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais i de modificació parcial de la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (debat de totalitat)

202-00027/12 i 202-00030/12

Doncs passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat a la totalitat sobre la proposició de llei de mesures per a la despolitització dels òrgans de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais que, com saben i tal com es va acordar... *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau. Si han de sortir de l'hemicicle, facin-ho en silenci. Deia que aquest debat se substanciarà conjuntament, tal com va acordar la Junta de Portaveus, amb el debat a la totalitat sobre la proposició de llei de modificació parcial de la Llei 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Farem un debat conjunt i en primer lloc, per exposar la posició del grup, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans i per un temps màxim de quinze minuts, el diputat senyor David Mejía. Quan vulgui.

David Mejía Ayra

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades, diuen que a la tercera va la vençuda, i avui, per tercera vegada, després de tres legislatures amb la qüestió que ens ocupa, tornem a portar una nova proposta per modificar la llei de mitjans de comunicació públics a Catalunya. Crec sincerament que si alguna cosa podem treure de bo de tot aquest recorregut que hem tingut, és que el consens de tornar als dos terços per a la renovació dels òrgans directius de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais sembla consolidat, o així ho creiem, o així ho esperem. Ara bé, també és cert que la pressa per portar-ho a terme dels diferents grups parlamentaris té diferents velocitats, i nosaltres, des de Ciutadans, creiem que ja és hora de fer-ho. Creiem que no tenim més excuses, que cap grup d'aquesta cambra té més excuses per no arribar a un acord satisfactori pels interessos de la corporació.

De fet, avui es porten a debat dues proposicions. Una, presentada per Ciutadans, amb una proposta ambiciosa per la modificació de la llei, i una altra, firmada pel conjunt dels grups parlamentaris, també per Ciutadans, amb uns mínims absolutament necessaris per canviar la legislació i fer que la nova legislació audiovisual sigui una legislació més plural. Perquè sigui com sigui, l'objectiu final que hem de perseguir és aquest, és el d'uns mitjans de comunicació públics plurals, neutrals i amb voluntat d'objectivitat, que representin la diversitat de la societat catalana. I tristament, com saben, això actualment, doncs, no està

passant. I per això el títol de la nostra proposta de llei, la que parla de la despolitització dels òrgans de govern de la corporació.

Perquè despolititzar és sinònim de pluralitat, despolititzar és sinònim de neutralitat, despolititzar és sinònim d'objectivitat. I com podem aconseguir aquests objectius? Tenim moltes mesures a prendre, però és primordial fer una cosa: mitjançant l'elecció d'un concurs públic escollir els membres de l'òrgan de govern de la direcció de la corporació. Un concurs públic que sigui obert, un concurs públic que sigui transparent, un concurs públic que tingui la igualtat d'oportunitats per a totes aquelles persones que s'hi vulguin presentar, on es premii els mèrits i les capacitats professionals de les persones i no el carnet de partit que tinguin, que l'experiència professional que tinguin sigui un requisit indispensable, i no ho sigui la seva militància política.

Hablábamos de la necesidad de despolitizar, y es una necesidad imperiosa. También lo es la de recuperar la función de servicio público o de interés público que debería tener TV3 y Catalunya Ràdio, y dejar de una vez por todas la función de servicio al separatismo y al proceso independentista, que es, lamentablemente, lo que está pasando actualmente. Los ejemplos de utilización de los medios públicos como un aparato de agitación y propaganda independentista son realmente incontables con programas de cualquier tipo de formato, desde los informativos hasta los programas de entretenimiento hasta los programas de humor. De hecho, en cada comisión de control que se realiza en esta institución queda patente, y queda claro también que no es un ejemplo aislado, sino más bien todo lo contrario. Son ejemplos constantes que podemos ver, como decía, en los telediarios de cada día, pero también en los de documentales pasando por los programas de entretenimiento, como decía, o incluso en los programas infantiles, donde se convierte al señor Puigdemont en un superhéroe, una cosa realmente surrealista, sin duda, y más cuando procede de una televisión pública que pagamos todos los catalanes. Por lo tanto, una cuestión surrealista y preocupante y constante.

Obviamente, las tertulias que se producen, tanto en Televisión de Cataluña como en Cataluña Radio, no son una excepción como pudimos constatar de hecho después de la respuesta que obtuvimos por parte del *Govern* a las preguntas que realizamos desde nuestro grupo parlamentario en las que pudimos verificar, precisamente, algo que muchos de nosotros ya sabíamos: en los programas de debate político, la proporción de tertulianos separatista o procesistas no tiene nada que ver con la proporción real de la sociedad catalana. Como hemos podido ver en algunos medios que sí se hacen eco de esta cuestión, el número de tertulianos separatistas o procesistas cuadruplican el número de tertulianos constitucionalistas. Todo ello, por cierto, a pesar de lo que dice el libro de estilo de la propia

Corporación Catalana de Medios Audiovisuales, que cuenta entre sus objetivos la voluntad de reflejar el pluralismo de nuestra sociedad.

Como decía, lamentablemente, no son unos episodios aislados, sino que constituyen una práctica sistemática orientada a apuntalar la tesis separatista entre la opinión pública catalana. Y sin ir más lejos, para poner algún ejemplo reciente, realmente podríamos poner muchos ejemplos, pero para poner un ejemplo reciente, hemos visto esta propia semana como en los informativos se daba una pieza de apoyo de un diputado del Partido Nacional Escocés a la señora Forcadell. Pero es que resulta –resulta– que ese mismo día en la Eurocámara, en el Parlamento Europeo, se debatía y se mantenía abierto el expediente en el que se examina la falta de pluralidad de TV3, aspecto que, obviamente, recogían la mayoría de los medios pero que en TV3 no hubo ni un solo comentario. Curioso, ¿no? Pues sí, diputados y diputadas, TV3 manipula cada día, tristemente. Es triste, la verdad es que es triste. Pero es que ya nada nos sorprende.

¿Cómo nos va a sorprender cuando tenemos a una presidenta en funciones que tiene el carné de Convergencia Democrática o del PDECAT? ¿Cómo nos va a sorprender cuando tenemos un director de la Televisión de Cataluña, que está reprobado, por cierto, por este Parlamento, que hace mítines con esteladas y que además está imputado por el 1 de octubre? También la presidenta en funciones, también el director de Cataluña Radio. Supongo y entiendo –entiendo– que hablar de pluralidad para ellos es muy difícil de sustentar cuando se hacen, por ejemplo, entrevistas como la que se hizo a la líder de la oposición y en la que quedó absolutamente retratada la falta de objetividad que debería tener –que debería tener– el director de una televisión pública que es quien fue el entrevistador. Bueno, que es quien debatía con la líder de la oposición, porque entrevistar, entrevistar, la verdad es que bastante poco.

Però, diputats i diputades, tenim altres deures, també. En primer lloc, exigir al Govern de la Generalitat l'elaboració d'un nou contracte programa. De fet, és una qüestió que la portem reivindicant des de fa molts i molts anys, i que la portem reivindicant no només des de Ciutadans, sinó també des d'altres grups de la cambra i també en comissió al Parlament. La resposta del Govern sempre és la mateixa, però és que, sincerament, ja no convenç ningú. Les excuses per no fer-ho se'ls han acabat. No ens prenguin més el pèl, però no al conjunt dels diputats, sinó al conjunt de la ciutadania. És inacceptable que no tinguem un contracte programa des del 2009 –des del 2009–, és a dir, fa deu anys que hauríem de tenir un contracte programa. Sense ell, com pensen donar vostès seguretat a la corporació? Com pensen donar vostès estabilitat financera si no tenim un contracte programa en què es defineixi? Quins són els objectius concrets i específics que té la corporació? Quina és la seva planificació? No tenim planificació.

El senyor Homs, en el seu moment, imaginin, el senyor Homs quan era conseller, deia que ja estaven treballant en aquest contracte programa. Doncs, sincerament, creiem que deu tenir molta pols en el calaix, i que els consellers que han anat passant després d'ell tenen molta feina en treure la pols que deu haver-hi a sobre. Però és que ja els toca exercir les funcions que té el Govern, ja toca treballar, que per això els paguen, ja toca fer aquest contracte programa que fa deu anys –deu anys– que s'hauria d'haver fet. Sincerament, vostès creuen que això és seriós? Nosaltres no ho creiem. És més, nosaltres creiem que és inacceptable, i que és insostenible. I que encara és més vergonyós anar regant de diners públics els mitjans sense cap tipus de planificació, sense cap tipus d'estratègia.

En conclusió, aquestes proposicions de llei són una reivindicació dels partits polítics, de molts dels partits polítics, també del sector audiovisual, també dels treballadors de la casa, i sabem, des de Ciutadans sabem que hi han moltes coses a canviar, que hi han moltes modificacions a realitzar i a millorar en el conjunt del sector audiovisual. Perquè realment a Catalunya tenim un sector audiovisual molt potent i del qual hem d'anar de la mà. Però la urgència, la urgència de la despolitització dels mitjans públics és de màxima –de màxima– necessitat. I per això hem d'estar a l'alçada del que es reclama i fer tot el possible d'una vegada per totes per donar una resposta a aquesta qüestió que, com deia, porta tres legislatures sobre la taula. I donar una resposta que ajudi que aquells requisits establerts, precisament, en el llibre d'estil de la corporació, doncs, es compleixin.

Nosaltres ho posarem tot de la nostra part, com sempre hem fet en aquesta qüestió. No deixarem passar l'oportunitat una altra vegada per fer aquesta modificació. No deixem escapar de nou el tren del consens i de la pluralitat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula el senyor David Pérez. Quan vulgui.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, en tot cas, aprofitaré el temps per posicionar-me a favor de la proposta que nosaltres presentem, suposo que d'altres membres també faran esment al que hem signat tots els grups parlamentaris. És una proposta que ve avalada per diferents mocions aprovades en aquest Parlament i el que vol, en definitiva, és retornar als criteris de governança que inspirava la llei del 2007. Recordem que és l'anomenada «llei Tresserras», la llei del 2007, i el que volem

és retornar als criteris de governança de 2007, que es resumeixen molt fàcilment: que els acords es prenguin per consens, per majoria, si pot ser de dos terços. Una iniciativa legislativa que afecta fonamentalment, que afecta, de fet, tant la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals com el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

I, efectivament, un dels punts de la llei és el tema de contracte programa. Està en l'apartat f. I per què és important el contracte programa? Per què és important aquest contracte programa? Doncs, fonamentalment, per una raó: perquè el que pretén el contracte

Fitxer 23_2ple11

...contracte programa no és despolititzar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. El que pretén és desgovernamentalitzar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, és a dir, que no depengui del Govern, perquè cada vegada –i a la darrera comissió de control una altra vegada– que ve la presidenta en funcions i diu que torna a demanar al Govern una quantitat econòmica per al manteniment i el dia a dia de la corporació, una aportació extraordinària, en aquest cas –bé, sempre supera el milió d'euros–, el que fa és dependre cada vegada més del Govern i, per tant, el que perd és l'autonomia, el que perd, per tant, és la possibilitat de ser completament independent del Govern.

És clar que ha d'haver-hi pluralitat. N'hi ha moltes, de pluralitats: pluralitat de veus, pluralitat de gènere, pluralitat de veu, d'edat, però també pluralitat política, també ha d'haver-hi pluralitat política i és imprescindible que n'hi hagi a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Per tant, nosaltres estaríem d'acord amb el que presentem, perquè va en la línia del que hem parlat sempre. Efectivament, va ser el conseller Homs que va dir: «La setmana que ve presentarem la nostra proposta de contracte programa.» I d'això ja en fa molts anys. L'últim intent de fer un contracte programa, i tornem a abans, va ser del Govern tripartit, a l'època Tresserras.

Nosaltres no renunciem, per tant, i entenem que val la pena tirar endavant aquesta part de modificació de les lleis de l'audiovisual, la part de governança, tot i que, com tots els grups parlamentaris ja han comentat en diferents ocasions, hem de mantenir viva la ponència per seguir parlant d'altres temes.

I acabo per posicionar-me també en la llei o la part que acaba de presentar el diputat David Mejía. Hi han elements de la seva proposta que nosaltres compartim, que nosaltres podríem signar, si es convertissin en una esmena. Hi han altres elements en què no estem d'acord, però, vaja, no és una..., podríem parlar, diguem-ne, d'aquests temes.

Però, per tant, sí que li faig una petita reflexió que valdria la pena, potser, en nom d'aquest consens absolutament imprescindible en aquest moment, en aquest temps parlamentari – és imprescindible consens de totes les forces polítiques–, la reflexió que pugui retirar la seva proposta, convertir-la en esmenes i que es puguin convertir també en un treball dins de la ponència. Si es fa això ja li anuncio que hi han elements de la seva proposta en què nosaltres estem a favor, eh?, que a nosaltres també ens convenç, per exemple, la possibilitat que els directors dels mitjans, els directors de la corporació, els directors de la televisió, els directors de la ràdio, siguin escollits per un procediment de concurs públic, com planteja vostè, també, en la seva proposta. De fet, això nosaltres ja ho vam fer a BTV. S'ha fet també a Ràdio Televisió Espanyola. Pensem que es podria també fer en els nostres mitjans, en els mitjans de televisió i de la ràdio.

En qualsevol cas, nosaltres farem el nostre treball parlamentari de seguiment i control del que fan els mitjans d'audiovisual a la comissió de control, i aquí el que fem és posicionar-nos sobre dues lleis i el que pensem és que val la pena, en aquest cas, per tant, aprovar per una àmplia majoria parlamentària aquesta llei i, si m'ho permet, senyor president, un posicionament i prec a la resta de grups parlamentaris: fem la llei i fem-la al més aviat possible, al més ràpid possible. Per part nostra intentarem que tots els procediments es facin al més ràpid possible, i m'agradaria que aquest sigui també el capteniment de la resta de grups parlamentaris.

Res més, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, li correspon el torn a la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bon dia, gràcies, president. Mirin, Catalunya va ser pionera a Espanya en el desenvolupament d'una regulació audiovisual que fes que tinguéssim mitjans públics amb continguts de qualitat, amb referents de pluralisme, però que a més fossin mitjans inclusius, que garantissin un sistema de comunicació de mitjans de comunicació públics de veracitat, de pluralitat, que entenguessin que la seva missió és garantir el dret a la informació de la ciutadania.

Durant dècades s'ha construït una regulació audiovisual moderna, que vetllés per aquesta qualitat, i un organisme de control de tot l'àmbit audiovisual català a l'estil d'altres països europeus. Han estat, van ser, dècades de construcció d'un consens nacional, una cosa que ara sona estranya, consens nacional amplíssim a l'entorn d'estructures, d'estructures

d'estat, d'estructures de mitjans de comunicació i d'aquest regulador. Consens acadèmic, consens professional i consens polític.

L'any 2012, Convergència i Unió i el Partit Popular dinamitaven absolutament aquest consens. Ho feien amb una d'aquelles famoses lleis «òmnibus» en què van desregular aquest tema, en què van eliminar les majories àmplies necessàries per a les renovacions dels governs d'aquests òrgans, tant dels mitjans de comunicació públics com del Consell de l'Audiovisual, i en aquell moment ja moltes vam advertir que aquella contrareforma de la llei tindria conseqüències nefastes per als propis mitjans de comunicació, per als seus professionals, per al pluralisme dels nostres mitjans públics i per a la supervivència d'una estructura, d'uns mitjans que intentaven tenir el nivell europeu i emmirallar-se en allò que estava passant en altres llocs on es guiaven a partir d'aquesta garantia del dret a la informació de la ciutadania i de tenir una indústria audiovisual important com a país.

Va ser una contrareforma que tenia objectius clars i els va aconseguir. Es va governamentalitzar el Consell de l'Audiovisual; es va governamentalitzar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; va fer que tots plegats fessin més de corretja de transmissió d'allò que es volia des dels partits que estaven al Govern; es va laminar en alguns casos trencar, amb importància, alguna d'aquelles coses que s'havien construït en trenta anys de consensos, com ara el propi pressupost o sostenibilitat de la corporació, que es va reduir en més d'un terç; es van carregar corresponsals al territori i pel món; es va eliminar o fusionar canals i emissores de la televisió i de la ràdio; es va eliminar l'emissió per satèl·lit al món; es va reduir la contractació i la coproducció audiovisuals; hi va haver 280 acomiadaments; es va reduir un 30 per cent el poder adquisitiu dels treballadors i treballadores dels nostres mitjans públics; es va intentar externalitzar el departament comercial de TV3... Hi havia objectius molt clars darrere del que es va fer l'any 2012, i es van aconseguir molts d'aquests objectius.

Déu-n'hi-do els efectes d'aquella contrareforma. Durant aquests anys, moltes i molts hem estat intentant lluitar per tornar enrere aquella contrareforma, per evitar aquests efectes de la contrareforma i per revertir molts d'aquests efectes, si encara són reversibles. I vull destacar especialment la insistència i la constància dels professionals de la corporació i també des de la societat civil del Col·legi de Periodistes, dels sindicats i de moltes empreses del sector audiovisual, que han estat insistint que el que ens cal són mitjans més públics, més plurals, de gestió més professional, que ens cal no només revertir aquella contrareforma del 2012 sinó fins i tot anar més enllà i seguir-nos emmirallant en Europa en aquest tema.

Ara mateix encara estem estancats. Estem, de fet, amb un consell de govern de la corporació absolutament caducat. Estem amb uns mitjans de comunicació públics sense

contracte programa i, per tant, sense garantia de continuïtat en aquells recursos mínims bàsics necessaris que necessiten per fer d'empresa pública com cal. Avui, però, tot s'ha de dir, fem un petit pas. Comencem, espero, el camí d'aquella reversió que moltes i molts hem estat insistint que ens calia durant els darrers anys.

Ho fem amb un text que és signat per tots els grups parlamentaris i, per tant, per mi una de les reversions importants que comença avui és també la del trencament d'aquells consensos que s'havien construït durant trenta anys i que avui podem tornar a intentar reconstruir respecte als nostres mitjans de comunicació públics. I els soc també molt sincera: crec que o és així o no salvarem els nostres mitjans de comunicació públics, o no farem que realment tornin a fer la funció que el propi Estatut de Catalunya i el seu mandat marc des d'aquest Parlament els dona que han de fer.

És un text, el que avui estem debatent, un dels dos que estem debatent, assumit per tots els grups, que no a arribar a tramitar-se al final de la legislatura passada, perquè es va acabar sobtadament la legislatura, però que el nostre grup porta batallant des de l'inici d'aquesta legislatura, perquè de nou tots els grups tornéssim a signar i poguéssim portar a debat al Ple en aquesta legislatura. La veritat és que m'he fet molt pesada –els diputats i diputades ho saben– amb aquest tema, tant perseguint les firmes com després perseguint que es portés al Ple. Alguns grups, però, que havien signat aquest text ho anaven vetant o retardant. I amb el temps vam anar descobrint per què: perquè en paral·lel s'estava negociant un acord polític de cadires, un acord entre Junts per Catalunya, Ciutadans, Esquerra Republicana i el Partit Socialista, un acord que vam batejar com «Frankenstein i vergonyant», un acord que tornava a posar la lògica de repartir les cadires del govern de la Corporació i del Consell de l'Audiovisual entre els partits i, per tant, amb lògica partidista i no pas de recuperar aquells grans consensos de país, tot i que teníem aquest text signat i a punt de tramitar-se al Parlament.

Aquell acord s'ha trencat i ha desencallat, aquest trencament, que puguem estar avui parlant d'aquesta llei i puguem estar iniciant la tramitació d'aquesta llei. Sigui com sigui, no ens relaxem. Jo almenys no ho faré, i insto de nou els professionals, el Col·legi de Periodistes, els sindicats, el sector audiovisual d'aquest país que no ho facin. Hi ha hagut quatre partits que ens han demostrat que potser no es creuen del tot el que diu aquest text que avui comencem a tramitar, perquè mentre estava encara a punt de tramitar-se estaven fent absolutament el contrari del que pretenem amb aquesta llei tancats en un despatx.

No ens relaxarem. Volem que aquesta llei es tramiti, volem que aquesta llei no es perverteixi. Volem que ara no vinguin les rebaixes i volem que es tramiti ràpid i acabem fent la renovació

que pertoca del govern de la «corpo» i del govern del CAC a partir del que diu aquesta llei i no de nou a partir d'un pacte de despatxos.

No acceptarem rebaixes en aquells punts essencials d'aquesta llei. No acceptarem rebaixes en que s'han de revertir totalment aquells canvis d'aquella contrareforma feta el 2012 per Convergència i Unió i el Partit Popular. Per tant, tornar a àmplies majories del Parlament a l'hora d'aprovar qui governa la corporació i el CAC.

No acceptarem rebaixes en que ens cal anar més enllà d'això i que, per tant, haurem de complir amb allò que aquest text que signem totes i tots diu que també hi haurà d'haver un procés obert, que les persones que es presentin per formar part del govern de la corporació o de la direcció de TV3 o de Catalunya Ràdio, hauran de fer-ho a partir d'un procediment obert, amb un projecte, i s'haurà d'avaluar la seva idoneïtat professional per estar en aquests llocs de càrrecs directius.

No acceptarem rebaixes en que s'han d'equiparar no només el règim d'incompatibilitats sinó també el règim de retribucions, o sigui, el que cobren, dels membres dels consells de govern de la corporació i del CAC amb els alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya.

No acceptarem rebaixes en altres aspectes que incorpora aquest text, com la declaració d'incompatibilitats obligatòria, com la necessitat del compliment dels convenis col·lectius i la participació dels representants dels treballadors en decisions importants de l'empresa.

No acceptarem rebaixes en que s'ha de fer un pla de participació i un pla de funcions a TV3 i a Catalunya Ràdio que permetin estructurar la participació dels treballadors i treballadores en l'estratègia empresarial.

No acceptarem rebaixes en el retiment de comptes millorat a la comissió de control del Parlament de tots els càrrecs directius de la corporació, per tant, de TV3 i de Catalunya Ràdio, ni acceptarem rebaixes en que s'ha de reforçar el paper del consell assessor de continguts de la corporació.

I encara menys acceptarem rebaixes en el compromís que vam tancar quan vam acordar aquest text, el juliol de 2017, que és que aquesta llei s'ha de tramitar ràpidament i diligentment en el Parlament de Catalunya. Per tant, diputades i diputats de la resta de grups parlamentaris, els recordo, per si no eren vostès els que estaven al final de la legislatura passada signant aquest text: no només avui ens...

Fitxer 12

...comprometem a tirar endavant aquest text, sinó allò que no posa el text, però que també era part del compromís, que és que la tramitació ha de ser ràpida, que es pot fer sense compareixences, perquè no cal fer venir a repetir a gent el mateix que ja van fer la legislatura passada; que es pot fer amb un termini d'urgència de les esmenes parcials i, per tant, retornar-ho al Ple al més aviat possible. Perquè no ens podem permetre tornar a acabar una legislatura sense haver aprovat aquesta llei i les conseqüències que s'han de derivar d'aquesta llei.

Per fer aquell acord de consens, tots vam renunciar a elements importants. Nosaltres tornarem a plantejar-ne alguns, d'aquells, en la tramitació de la llei via esmenes parcials; ja els ho anunciem. Tornarem a introduir que ens cal anar més enllà del que ja és actualment el Govern de la Corporació, i introduir un model de cogestió. I per tant, fer copartípeps, en el mateix òrgan de Govern de la Corporació, per tant de TV3 i de Catalunya Ràdio, els treballadors i treballadores de la casa, que crec que són els que tenen, precisament, més coneixement sobre com funciona l'empresa pública en què ells treballen i com es pot gestionar millor els moments de bonança, però també els moments de crisi.

I també tornarem a introduir que hi hagi d'haver criteris socials en les contractacions i exigència de compliment de les condicions laborals i dels codis deontològics de la professió a les empreses que es contractin per part de TV3 o de Catalunya Ràdio. I instem a Ciutadans que també ho facin, facin esmenes parcials a aquesta llei i allò que posen com a diferencial en el text que avui també estan portant a tramitació, a debat, en aquest Ple, ho traslladin via esmenes parcials a la llei que totes i tots hem signat; també vostès. Retirin la llei que han mantingut fins avui, l'objectiu de posar-se una medalla crec que mor avui; retirin-la, no té més sentit, i traslladin les seves aportacions via esmenes parcials.

Bé, amb voluntat constructiva, de treure el tap de l'embut que no permet que cap iniciativa sobre aquest tema avanci i perquè entenem que el més important és que retornem a uns mitjans públics forts, plurals, líders i de qualitat, i que reflecteixin la pluralitat i la complexitat del nostre país, nosaltres ens felicitem, que vam aconseguir aquell consens, al final de la legislatura passada. Que en aquesta hàgim tornat a aconseguir signar per part de tots els grups aquest text de proposició de llei i que avui iniciem aquesta tramitació. És una proposició que aborda bàsicament temes de governança de la Corporació i del CAC, però que crec que ens pot fer tornar a aquells grans consensos necessaris per salvar els nostres mitjans de comunicació públics.

Caldrà abordar molts més aspectes, per fer això, segur. Però hem de començar per algun i el principal i el que era el tap, era la governança, de TV3 i de Catalunya Ràdio. Serem

exigents, com els he dit, en que es tramiti per urgència i que no tornem a tancar una legislatura més sense renovar els òrgans de govern dels nostres mitjans públics ni del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn, ara, de la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia a tots i a totes. Bé, per fi, no?, per fi ens trobem parlant d'aquesta qüestió. Quan vam fer el traspàs amb l'anterior grup parlamentari, ens van dir: «Hi ha un text de consens, per la modificació de la llei sobre els mitjans audiovisuals i això serà immediat, hi ha un consens fantàstic» Un any després, fa un any, la CUP estàvem negociant investitures fallides, en què ficàvem algunes de les prioritats sobre la taula, i una d'aquestes era la urgent necessitat o la necessitat urgent de renovar el Consell de Govern de la Corporació.

Saben que, per nosaltres, ha estat una qüestió important, ho hem manifestat amb les preguntes, tant al president com al Govern. I les respostes sempre han estat molt ambigües. Des de la nostra perspectiva política, els reptes dels mitjans públics catalans són molts, l'espai català de comunicació audiovisual, la defensa de l'espai radioelèctric públic, la modernització tecnològica, l'envelliment de la plantilla i l'impediment per contractar nou personal. La necessitat, com ja s'ha dit, amb arguments que compartim, de dotar-nos d'un contracte programa. Ser capaces de teixir estratègies compartides, entre la televisió pública i la ràdio pública i que no tinguem una televisió que sembli més aviat televisió RAC1 i no pas una televisió i una ràdio que treballi, compartidament, per teixir estratègies comunicatives, de país.

Avui, com deia, per fi recuperem aquest text de mínims, el text de consens que ve de la legislatura passada, per modificar la llei del Consell Audiovisual. Però un consens que lamentem que Ciutadans no comparteixi i que, tot i que ho va fer, no ho ha fet ara, ho va fer al setembre, ha tirat pel dret en presentar la seva pròpia proposta, en comptes de fer valer aquest consens de mínims, insistim. Com ja s'ha dit, som molts els grups que hi vam fer moltes renúncies per poder tirar endavant la renovació, amb uns consensos amplis, de forma democràtica, transparent, i que no sigui una subhasta de cadires o de retorn de favors pels partits polítics.

Sobre la proposta de Ciutadans, que també en aquest punt hem de parlar, nosaltres podríem compartir algunes de les mesures i desitgem que en el procés de modificació de la llei

puguem entrar a fons sobre algunes de les propostes que els diferents grups segur que tindrem. Ara bé, no acceptarem que, una vegada més, Ciutadans no només faci afirmacions esbiaixades, tendencioses i irrespectuoses, sinó que el que fa és insistir en desprestigiar els professionals; desprestigiar principis bàsics internacionals de l'ètica periodística, com els recollits en els textos de la UNESCO. Que, en el seu article vuitè, per exemple, ja els hem explicat alguna vegada, indiquen que: «Un bon periodista defensa els valors universals de l'humanisme, en particular, de la pau, la democràcia, els drets de l'home, el progrés social i l'alliberament nacional i el respecte al dret de cada poble a decidir lliurement»

Sí, el dret a decidir. Uns periodistes que, segons el mateix codi ètic de la UNESCO, i cito textualment: «Han de tenir un compromís ètic pels valors universals de l'humanisme que previnguin contra tota forma d'apologia o incitació favorable a qualsevol forma de violència i també assegurar el respecte pels drets i la dignitat de totes les nacions» Bé, potser d'aquesta manera, el que faran és començar a respectar la llibertat periodística, la llibertat professional d'aquests professionals de la casa que tant han patit amb les seves calúmnies, que no paren d'insistir, dia rere dia, per exemple, en la sessió de control de la «corpo» En això els demano, si us plau, podrien fer una aportació més interessant, pel que fa a projectes i propostes pels mitjans públics, que no sigui, per exemple, el PSC, l'altre dia, recriminar que els treballadors públics, en el dinar de Nadal que fan, a Catalunya Ràdio, cantin nades amb contingut de suport als presos. Que és que ja no és que sigui, allò de dir, mira..., que vulneri llibertats o es que..., és que és ridícul, bàsicament.

Però bé, hem volgut insistir en aquesta qüestió, perquè insistim, o ens agradaria que poguéssim treballar des del consens, qüestions que el tenen. Poc consens que tenim, dotem-lo de fortalesa. Nosaltres, si s'acaba votant l'esmena a la totalitat, hi donaríem suport i ens hagués agradat que no s'hagués tirat endavant, ni s'hagués retirat. Des de fa anys, la desgovernamentalització del Consell de Govern dels mitjans públics és una urgència, ja ho hem dit. I també vam saber i vam ser molt crítiques, en el seu moment, que hi havia un pacte cuinant-se, entre Ciutadans, PSC, Esquerra i Junts per Catalunya, per repartir-se sous; per repartir-se cadires. I això, també ens connecta amb una qüestió que és potser més general, que és quan nosaltres, des de la CUP, parlem de polítiques en lògica autonomista, parlem també d'una forma de fer política que va en la lògica d'això, de perpetrar lobbys de poder, de repartir càrrecs amb carnets polítics, i no buscar realment un –en aquest cas– uns mitjans públics democràtics, transparents i governats des d'una perspectiva plural i també una perspectiva professional.

A través de la tramitació d'aquesta modificació, esperem que el Govern no culmini el que vam anomenar en el seu moment l'estafa cap als mitjans públics que volien perpetrar. Nosaltres creiem i insistim que el debat i l'acció, sobre els membres del Consell del Govern

i sobre la seva direcció, ha de ser pública, transparent i democràtica. I treballarem, en el període d'esmenes, per trobar majories àmplies, que facin possible la participació, tan exigida i tan reivindicada, dels treballadors i les treballadores de la Corporació. Sabem, però, que les majories àmplies no són la única garantia per arribar als objectius que, aparentment, compartim. Es fa necessària la despartidització, o sigui, impedir que els membres del Govern s'escullin amb un repartiment –insisteixo– de cadires de diferents grups.

No oblidem que el problema del Consell, encapçalat per Brauli, no va ser una majoria exigua, el va votar Convergència i Unió, però també altres, el PSC i el PP, que van sortir-ne beneficiats a obtenir cadires i sous, recordem. El problema va ser que no era un perfil adient, calen perfils professionals, menys partidistes, que presentin un projecte real pels mitjans públics. Avui ja sabem que Brauli en sap més de policia i de repressió als moviments socials que no pas de mitjans públics. En aquest sentit, i ja per anar acabant, nosaltres ho hem dit moltes vegades: farem valdre un consell més professionalitzat i menys partiditzat, introduint-hi la participació dels professionals. La Comissió de cogestió i les seves conclusions val la pena que les revisem i que les compartim en aquest procés que, insistim també, compartim que ha de ser un procés ràpid, i que pugui realment obrir les portes a aquesta urgent i necessària renovació del govern dels mitjans públics.

Nosaltres, així ens hi comprometem i desitgem que, quan debatem aquesta modificació de lleis, insistim, no estiguem parlant sobre el contingut i la llibertat de premsa dels periodistes de TV3 i de Catalunya Ràdio, i estiguem parlant de, realment, del que ens toca, sobre com realment fem possible que no hi hagi unes modificacions partidistes i polítiques en l'estratègia i el govern de la «corpo» i sí que hi hagi una perspectiva professional que doni resposta a les necessitats de la comunicació pública d'aquest país.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

Gràcies, president. Diputats, diputades..., me permito hacer una previa. Señora Frías, una pregunta: ¿Usted es de Iniciativa, no? ¿No es de Podemos, ni errejoner, es de Iniciativa, no? Es que a veces, para venir a dar lecciones, hay que tener memoria. ¿Sabe qué es esto? *(L'orador mostra un full a la cambra.)* Esto es del decreto de nombramiento de Enric Marín, por el cual, ustedes, que formaban parte del tripartito, se cargaron las dos terceras partes de elección de los miembros, y fueron a la vía de la mayoría absoluta, para nombrar al secretario de comunicación del gobierno, de ese momento, tripartito, como presidente del Consejo de Gobierno de la «corpo»

Por lo tanto, hombre, está bien que venga a hablar usted de las rebajas, pero es que ustedes fueron los primeros, con este decreto, que fueron al sistema de mayoría absoluta. Las lecciones están muy bien, pero la memoria, ya sabe, rabas de pasas, que van muy bien para este caso. Bien, TV3..., este tema no es nuevo, sólo por la determinación y la perseverancia que ponemos en este Parlament, yo creo que los diputados independentistas deberían hacernos un poco de caso y atención sobre esta cuestión, porque es que seguiremos. Seguiremos con determinación y perseverancia, hasta que logremos lo que proponen las propuestas que hoy aquí se presentan. La despolitización de los medios públicos de Cataluña.

Porque fíjense, yo he dicho muchas veces que siento nostalgia, y la siento, de la TV3 que antes, se veía en todos los hogares catalanes. Y por eso creo que TV3 debe ganarse de nuevo los afectos. TV3 no puede ser más noticia que las propias noticias que da. TV3 no puede seguir siendo el centro de la polémica, por sus elevados costes, el pozo sin fondo a los que cada gobierno ha venido dando y dando dinero a TV3, para su subsistencia, y siendo noticia por el sesgo ideológico al que los gobiernos le vienen haciendo su gestión partidista. No puede ser que el director de TV3 venga, en sede parlamentaria, a decirnos: «esperen sentados, hasta que yo presente mi dimisión» Porque si TV3 no fuera el minarete de los independentistas, uno se pregunta, exactamente dónde blandirían sus proclamas, o dónde se promocionarían los CDRs. Por eso, ustedes tienen esa vocación de seguir manteniendo el férreo control partidista a TV3, para que siga siendo la teleprocés. Porque es el último reducto que les queda para aún intentarnos colar su sueño del *procés*.

No puede ser que TV3 no sea un ejemplo de neutralidad, no solo debería hacerlo, sino también parecerlo. Y por eso...

Fitxer 13

...eso podríamos venir aquí a presentarles, una y mil veces, las evidencias que demuestran que TV3 no es una televisión neutral ni una televisión con vocación de servicio público. Porque ustedes eligen a presentadoras de TV3 en función de si hacen paellas o si se van a veraneo con los presidentes de la Generalitat, o si son hagiógrafas o no del presidente de la Generalitat. Ustedes tienen a directores de TV3 que están alineados ideológicamente i que hacen activismo político en favor de sus tesis.

Por ello, seguiremos viniendo aquí a pedir la despolitización de TV3 y Cataluña Radio, de los medios públicos de Cataluña. Porque los medios públicos de Cataluña, porque TV3 debería cohesionar. Les pedimos, y ustedes deberían estar con nosotros pidiéndoles que TV3 cohesionara, que TV3 uniera, no que TV3 tuviera que ser noticia permanentemente y

que viniéramos siempre, permanentemente, en este Pleno. Es que no recuerdo uno en el que no haya estado en esta tribuna hablando de TV3. Debería ser algo que nos uniera, un espacio en el que pudiéramos compartir esa pluralidad, esa diversidad que existe en Cataluña. Porque, si no, condenaran a TV3 a que solo represente a una parte de la audiencia y que los demás no podamos verla, que la tengamos desintonizado, que solo la recordemos en la nostalgia, en los recuerdos de aquella TV3 que, como bien decía la diputada –en eso tenía usted buena memoria, señora Frías–..., es cierto, es que TV3 y el sector del audiovisual en Cataluña han sido siempre un referente en su programación y un referente en cuanto a la calidad de sus emisiones –es cierto, y eso se lo reconozco.

Pero es que hoy en día no podemos decir que TV3 exista..., esos puntos en común, esos lugares de acuerdo a los que debe, a los que deberíamos promocionar como responsables políticos y que se vieran en los medios públicos de Cataluña, y que debería ser el centro de nuestra motivación, los responsables políticos, y muy especialmente el de la *consellera* Artadi, que siempre es un placer saludar personalmente en este Pleno.

Por ello, les pedimos: hagan de los medios públicos de Cataluña un lugar de encuentro; hagan de los medios de Cataluña un motor de cohesión; hagan que Catalunya Ràdio i que TV· se ganen de nuevo los afectos de todos los catalanes, que tengan vocación de servicio público y que nos sintamos todos reconocidos desde las series, desde los programas de entretenimiento, desde los programas de humor, desde los informativos. No hagan de TV3, más, *la seva*, la de los independentistas, sino *la nostra*, la de todos los catalanes.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Gerard Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats, doncs, avui som aquí per parlar de la corporació catalana, però no en parlem cada Ple –que ho deia ara la senyora Levi; no en parlem cada Ple. Però avui parlem de la llei, no? Efectivament, avui no fem propaganda política o no fem interessos de cada partit per intentar desprestigiar un mitjà públic, sinó que avui parlem, efectivament, de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i, subsidiàriament també, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

I en primer lloc, com a mínim a mi, el que m'agradaria començar és fent una defensa de la corporació, de TV3, de Catalunya Ràdio, dels mitjans públics de Catalunya, que van significar en el seu dia un avenç de país; que van significar en el seu dia també un gran

consens de país per crear un mitjà de comunicació a Catalunya, perquè va representar, representa i representarà –malgrat, crec, o a vegades em sembla interpretar, no?, que els molesti– una eina indispensable de normalització lingüística al nostre país, quan no hi ha cap mitjà de comunicació que emeti en català o que emetés en català –ara, com a mínim hi ha algun privat que també ho fa–, quan la desproporció és tan immensament gran entre els mitjans de comunicació que emeten, bé sigui públics o privats, en llengua castellana en el nostre país..., i no n'hi havia cap. I TV3 ha sigut, és i serà una eina indispensable de normalització lingüística.

De defensar també els seus treballadors i treballadores, professionals que permanentment estan sotmesos a pressions, fins i tot en manifestacions. Hem vist..., n'hem parlat, també, en aquest Ple. Potser no ho recorden, alguns diputats, però també de les agressions als professionals de TV3, als quals no se'ls deixa treballar en llibertat, i que ells són periodistes –els que són periodistes; òbviament hi ha molts altres professionals a la casa que fan una magnífica feina, probablement més tècnica, o que no han de patir el seu escarni, no? Però jo també vull defensar els professionals i els periodistes de la casa. I defensar-los, com els deia, de les ingerències que han de patir. I també defensar TV3 –especialment, però la corporació–, com a motor de l'audiovisual a Catalunya. Perquè a vegades no hi posem atenció o no ho diem prou, però efectivament TV3 és un dels motors de l'audiovisual a Catalunya, i entre tots convindria que ho defenséssim.

Demandes per a la corporació. Crec que totes han sortit; per tant, intentaré passar ràpid, perquè altres diputats i diputades les han comentat, i és bo –i és bo, crec– que a més a més les compartim; com a mínim, d'una manera molt majoritària.

Efectivament, cal fer un mandat marc, i aquesta és una feina que estrictament és nostra, diguéssim, no?, és del Parlament de Catalunya. I; per tant, per nosaltres és important que abordem la qüestió del mandat marc.

És important –i aquesta no és només nostra– que s'abordi la qüestió del contracte programa, que el diputat Pérez..., no farà bromes amb la meua edat, però insistentment a la comissió de control insisteix sobre aquesta qüestió. I és veritat, és important tornar a posar sobre la taula el contracte programa.

Jo també els hi diré: és important la renovació del consell de govern. Aquí potser no hi estarem d'acord, però els professionals ens havien demanat, en la primera compareixença que vam fer de la comissió de control, renovació immediata del consell de govern, perquè la situació de no només caducitat, sinó de precarietat del mateix consell, on ara queden quatre dels sis membres i no hi ha presidència, ens hauria de preocupar a tots pel bé de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Per tant, com a mínim, el meu grup sí.

Renovació del consell de govern és una qüestió absolutament important i que tenim com a prioritat, també, i no ens n'amaguem. També ho compartíem, eh?, amb els treballadors i en la compareixença que es va fer a la mateixa comissió de control.

I la reforma de les lleis, que efectivament és el que ens ocupa ara de les dues lleis. I ara m'hi referiré una mica més concretament en les dues. Que és veritat que probablement és tard però també és veritat que també hem començat una legislatura no normal. Efectivament això va ser del juliol del 17, aquest primer acord que havíem de portar al Ple, jo no hi era en aquella ponència però en soc coneixedor. I, per tant, podríem dir: «Osti, això és del juliol del 17 i estem al gener del 19». I això és estrictament cert.

Però també hem de recordar que la primera proposició de llei, el primer debat a la totalitat que vam tenir en aquest Parlament des del juliol del 17 va ser el 24 d'octubre de 2018. És a dir, fa, no arriba a tres mesos –no arriba a tres mesos. Per què? Per una situació política d'absoluta anormalitat. És a dir, del 155, d'intervenció de la Generalitat, de no publicació del decret de nomenament del govern, de que no hi havia govern, fins que no hi ha govern no hi ha comissions legislatives. Per tant, efectivament des del mes de juliol han passat molts mesos però fins el 24 d'octubre de l'any 18 no hi ha hagut un debat a la totalitat en aquest Parlament. N'hem de ser conscients de l'anormalitat política que vivim. Efectivament, això hauria d'haver-se tramitat abans? Sens dubte –sens dubte. Ha sigut materialment, diguéssim, impossible, o molt difícil també. No podem fer veure que no existeix una altra part del debat.

Però dit això, per fi tenim les dues lleis sobre la taula. Crec que la primera, bé, la primera cronològicament, diguéssim, no? La de Ciutadans que abans ha exposat el senyor Mejía. Tenim coses en comú, ho ha dit tothom. Crec que compartim part, altra part no, també els ho he de dir, però nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat. Efectivament a expenses, doncs, que puguin o no retirar en el seu, la proposició de llei, no?, el seu grup.

Però nosaltres hem presentat esmena a la totalitat, en primer lloc, perquè no compartim l'estratègia de Ciutadans, els ho he de dir, d'intentar sempre córrer una miqueta més, presentem nosaltres la iniciativa i dir «esto lo presentamos nosotros antes y se hace porque Ciudadanos ha estado apretando para que el Parlament lo haga», quan estàvem treballant en una proposició tots els grups, l'havíem signat. De fet, després la senyora Ribas, després la senyora Albiach, encara quan era portaveu de la comissió. Va ser de les primeres coses que vam fer com a comissió, no? Per tant, estàvem treballant tots però Ciutadans presenta la seva per dir «esto es gracias a Ciudadans». Clar, i com que n'estem una mica farts perquè ens ho hem trobat amb tot, doncs, per això en part presentem l'esmena a la totalitat.

També per una qüestió d'això de la pluralitat i de que no hi hagi control del Govern, que clar, que ho digui Ciutadans ens sorprèn i diria fins i tot que ens molesta una mica quan han aprovat que volen que el 155 intervingui directament sobre els mitjans públics. Llavors parlen de pluralitat i de que no han d'estar sotmesos al Govern. I van aprovar vostès a Extremadura l'altre dia, «esto significa el control de la televisión pública catalana por parte de representantes del Estado.» Textualment, eh? Demanen que els «representantes del Estado» s'encarreguin de la televisió pública catalana i després diuen «és que no volem que cap Govern tingui res a veure amb la televisió pública, *neutralidad*», i no sé què.

Clar, ja arriba a un punt que és surrealista, amb tota l'estima els ho dic. I, per tant, quan vostès estan demanat la intervenció, alguns demanen que es tanqui TV3 i s'obri amb «gent normal», dic... No, vosaltres no, vostès no, això va ser el Partit Popular. I ho dic citant entre cometes, eh?, textualment. I demanen la intervenció dels mitjans públics i després venen a dir que són vostès els adalils de la pluralitat i de que no hi hagi control. Home, sembla curiós.

I hi ha coses que tampoc comparteixo, no?, des del punt de vista de la neutralitat, que en la seva proposició de llei, la citaré no hi vull entrar en el contingut, però és que em va fer molta gràcia, no? Perquè en la seva proposició de llei diuen que estableixen incompatibilitats, no? I parlen de que ningú pot formar part del consell de govern, «que participe en partidos políticos, sindicatos, o entidades, que puedan ser considerados grupos de interés que tengan por finalidad influir en las decisiones del poder legislativo o cargos de confianza, eventuales y tal». I una mica més avall en el mateix article diuen: «Se entenderá que esta persona está afectada por estas causas de inelegibilidad y con las personas que mantuviese una relación familiar hasta cuarto grado de consanguinidad.»

És a dir, vostès estan dient, perquè quart grau de consanguinitat vol dir que els cònjuges dels cosins. O sigui, si un té un cònjuge del cosí que ha militat a un sindicat, posant pel cas que és de la UGT en el seu lloc de treball, ja invalida una possible candidatura de no sé qui. Clar, només els faltava que només es podrà presentar gent que hagi viscut en una cova els últims deu anys i que no tinguin família i que no hagi participat en cap entitat que tingui per interès canviar la situació política del país. És una cosa que realment m'ha fet gràcia, no? (*L'orador riu.*) Perquè realment és, com diria el senyor Pérez, d'aurora boreal, és increïble, no? Només faltava això que possessin que hauria de ser en una cova. Per tant, per tot això nosaltres hem presentat esmena a la totalitat. Efectivament perquè creiem que no és la manera. Que vostès poden presentar esmenes a la llei conjunta i que se'ns dubte les debatrem i podrem tirar-les endavant.

I la llei conjunta, com que s'ha dit tot, crec que em queda poc a afegir. Doncs efectivament volem tornar als criteris de l'any 2007. Volem tornar als criteris de majories qualificades de

tres grups parlamentaris. S'ha citat tot abans. Nosaltres estem absolutament d'acord – absolutament d'acord. I a partir d'aquí caldrà parlar d'altres qüestions també que estan sobre la taula. La senyora Ribas n'ha citat algunes, el senyor Mejía també perquè formen part del cos, diguéssim, de la seva proposició. Nosaltres també, hi ha la qüestió del concurs que en part és el que planteja Ciutadans, que per nosaltres també és important. També hi ha qüestions, per exemple, del consell assessor que per nosaltres també són importants.

És a dir, hi haurà molts temes que els haurem d'anar filant prim entre altres coses perquè la proposició de llei que a vegades diuen «no, aquest és el document per aprovar». Bé, fins i tot no queda clar ni quants membres són, no?, del consell de govern. Per tant, sí que encara ens queda feina per poder, doncs, acabar de filar prim i tenir la llei de la corporació que tots els ciutadans i ciutadanes es mereixen. Per tant, i acabo, per nosaltres avui és un pas important. Creiem que el que fem avui, sens dubte, té transcendència pel país. És necessari per als nostres mitjans públics perquè sense mitjans públics no hi ha democràcia.

I acabo insistint amb la necessitat, jo diria vital, de defensar els mitjans públics, i en especial, doncs, com que som a Catalunya, TV3, Catalunya Ràdio i els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais. Perquè es parla de política i es parla de despolititzar i els mitjans han de ser incisius, ens agradi o no. Una altra cosa diferent és la desgovernamentalització que efectivament crec que aquí hi hauria d'haver un consens important per totes i tots. Però hi ha un cert discurs de neutralitat que jo no puc compartir perquè els mitjans de comunicació per definició no han de ser neutrals, han d'incidir, han de portar llum, han d'informar, han d'explicar el que passa, s'han de mullar. De fet allò, em recorda, no?, el poema de Celaya que parlava en aquest cas

Fitxer 14

...de la poesia, no? «Maldigo la poesía, concebido como un lujo cultural de los neutrales. Maldigo la poesía que no toma partido hasta mancharse.» Doncs, efectivament, la política, la comunicació, el periodisme, ha de prendre partit, ha d'influir, ha d'informar, ha d'estar agafant el pols de la societat, de les reivindicacions, sens dubte: és que és el que ha de fer. I hi ha un discurs perillós de falsa neutralitat que crec que el que vol és desinformar, o que crec que el que vol és que no es pugui, als mitjans, fer la feina que els correspon com a garants del periodisme, de la informació i també, sens dubte, un dels pilars de la democràcia.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara del diputat senyor Josep Riera.

Josep Riera i Font

Gràcies, president. President, conselleres, secretari, diputades, diputats, convidats, treballadors, avui comencem en aquest Parlament el que fa temps que és una necessària reforma de la legislació audiovisual.

«Ja era hora», diuen alguns. Però ho diuen des de la falsa normalitat que nosaltres no només no volem acceptar sinó que la posarem en evidència sempre que calgui. Que aquesta reforma no s'hagi emprès encara no ha estat ni per falta d'interès ni per desídia, encara que alguns ho vulguin fer veure així. Mirin, en aquest país han passat coses, diguem-ne, en aquests dos últims anys, com a mínim. Hi ha hagut un camí cap a un referèndum d'autodeterminació ple d'obstacles, i davant d'això, abans i després, hi ha hagut un Estat que en lloc de donar una resposta democràtica al conflicte ha empresonat el Govern legítim, ha aplicat il·legítimament l'article 155, va convocar unes eleccions al Parlament per guanyar-les –però les va perdre a les urnes– i després aquest Estat les ha intentat guanyar per la força de forçar la llei que vostès tant es posen a la boca: ha impedit tres investidures, ha vulnerat i vulnera drets polítics individuals i col·lectius, ha violat i viola l'autonomia d'aquest Parlament, ha reprimat i reprimeix persones i col·lectius. No s'ha pogut formar govern fins al cap de mig any d'haver fet eleccions, i aquest mateix Estat ha impedit que en aquest Govern hi hagués les persones que van decidir els catalans amb els seus vots el 21 de desembre de 2017. En tot aquest temps i fins ara s'ha mantingut la situació de presó i d'exili del Govern a qui el poble de Catalunya no ha retirat mai la confiança. I ara comença un judici que és un judici a tots els que vam votar en el referèndum de l'1 d'octubre, un judici a la democràcia.

No ens cansarem de recordar-los-ho, d'insistir que tot això que ha passat, que està passant, no és innocu, ans al contrari, perquè aquest és el terreny de joc –el brut terreny de joc– on se suposa que hem de fer política, on el Govern ha de governar i aquest Parlament ha de legislar. Això no és normalitat institucional, és excepcionalitat il·legítima.

Aquest és el context, doncs, en què avui estem debatent la tramitació de dues proposicions de llei sobre la governança dels mitjans de comunicació públics. Tenim la que ha presentat el Grup de Ciutadans, en solitari, i la que presentem conjuntament tots els grups d'aquesta cambra. No cal ser gaire perspicaç per veure què és el més convenient per tirar endavant els canvis que cal impulsar: si ja ens hem posat d'acord en un punt de partida, anem per aquest camí, que anirem més bé i més de pressa, que ja ens cal –em sembla que també hi estem d'acord, en això–. Per això no té gaire sentit que es tramiti una proposició de llei

paral·lela presentada per un sol grup, quan ja en tenim una que gaudeix de més consens. Per això hi hem presentat una esmena a la totalitat –bé, per això i per més coses.

Mirin, el contingut de la seva proposició, de Ciudadanos, el poden plantejar perfectament durant la tramitació de la llei; el que és inadmissible, però, és el seu preàmbul –i el títol–, el seu retrat de la situació dels mitjans públics catalans. Vostès parlen de «la creixent politització dels mitjans de comunicació públics» i que són «instruments d'agitació i propaganda partidista». Si no fos perquè ja sabem què volen dir i ja ho diuen més endavant, els hauria de donar la raó. Els donaria la raó si això ho apliquem a vostès, perquè són vostès els que de manera constant polititzen els mitjans públics i els utilitzen com a instruments d'agitació i propaganda seva.

Per cert, vostès que són tan hàbils qualificant el que no els agrada –de TV3 en diuen «instrument d'agitació i propaganda», «teleprocés», «telepuigdemont», «teleCDR», és l'última aportació al seu lèxic–, vostès que són tan contundents qualificant –o desqualificant–, en canvi a Vox només el veuen una mica populista. (*Algunes rialles.*) El caràcter selectiu del seu llenguatge també els delata.

Vostès pinten els mitjans públics catalans com els pinten per guanyar vots a Espanya, i ara també per governar amb Vox a Andalusia i així que puguin a Espanya. El que els interessa més de TV3 i Catalunya Ràdio és que són el seu cartell de propaganda electoral a Espanya, per això els pinten del color que més els agrada, que és el de la demagògia.

Doncs sí, en aquest sentit sí que podem dir que TV3 i Catalunya Ràdio estan polititzats. Perquè vostès els polititzen veient politització a tot arreu, i a tot arreu és a tot arreu: en els gags humorístics, en els documentals, en les sèries de ficció, en els informatius del Super3, en els dibuixos animats... No surten d'aquesta dinàmica, fins al punt que el PSC els va a roda; vull dir, ho deia la diputada Natàlia Sánchez: ara ja també les nades que canten els treballadors de Catalunya Ràdio cada any des de fa molts anys també són motiu o prova de politització dels mitjans.

Vostès, els que hi volen aplicar el 155, també són els que no aixecaven la veu, ans al contrari, els que donaven suport al Govern del Partit Popular mentre la manipulació política de Televisió Espanyola era tan evident que eren els mateixos treballadors els que la denunciaven. Els periodistes de Televisió Espanyola protestaven a títol personal a les xarxes socials i amb la seva indumentària quan sortien en pantalla, però també el Consell d'Informatius de Televisió Espanyola va denunciar al Parlament Europeu la manipulació i la censura imposada per la direcció d'informatius. I no només manipulació i censura en les informacions sobre el referèndum de l'1 d'octubre: una manipulació i censura continuades.

Per cert, ara diuen que el Parlament Europeu debat acusacions de manipulació de TV3. Però no expliquen qui les fa, aquestes acusacions: vostès. Ciudadanos i el PP. El que no expliquen és que el Consell Professional de TV3 en aquesta sessió és qui va defensar la televisió catalana en aquest fòrum –això no ho expliquen.

Aquesta Televisió Espanyola manipulada, manipuladora, era també la seva televisió, el seu model de televisió mentre van ser la crossa del Partit Popular. I mentre a Espanya és el Consell d'Informatius de Televisió Espanyola qui denuncia els mateixos dirigents de la televisió, aquí a Catalunya qui és que és censurat pel Consell Professional de TV3 per la seva actitud inadmissible amb els professionals del mitjà? Sí, efectivament: el líder del seu partit, el senyor Rivera. Censurat per la seva impresentable actitud durant l'entrevista que li va fer a TV3 la periodista Lúdia Heredia, o que ell va intentar fer-li a ella, i per reiterades declaracions contra els professionals del mitjà.

Mirin, ens hem acostumat que vostès atribueixin tots els mals d'aquest país –fins i tot també tots els mals d'Espanya– a l'independentisme. I els seus atacs a la televisió i la ràdio públiques sempre tenen aquest *leitmotiv*. Això és perquè conjunturalment els interessa. Però el seu problema amb TV3 és de fons, és de model; gairebé diria que és pel fet que existeixi. Vostès preferirien que TV3 i Catalunya Ràdio ni existissin –fora que algun dia es poguessin controlar, és clar–. El seu problema és de model, perquè ja en el seu manifest fundacional com a partit ja parlaven de –cito–: «la cada vez más escandalosa pedagogía del odio que difunden los medios de comunicación del Gobierno catalán contra todo lo español». Recordo que el seu manifest fundacional és del 2005, i ja deien el mateix que ara. Tot el que atribueixen a l'independentisme ja passava, segons vostès, quan ni tan sols s'havien *cepillado* l'Estatut ni el Constitucional l'havia neutralitzat, molt i molt abans del procés independentista. El que qüestionen no és la politització, és el model. El problema que tenen és de concepció dels mitjans públics, i en això, com en tantes coses, sí que la distància entre vostès i nosaltres és sideral.

Ho deia la consellera Artadi en aquesta tribuna el juliol passat amb aquestes paraules: «TV3 no és una televisió antropològica, i Catalunya Ràdio no és una ràdio minoritària. I això ha estat així al llarg dels anys perquè van néixer per proveir continguts informatius, culturals, educatius i d'entreteniment de qualitat, uns continguts indispensables per abastir una societat més lliure, desperta i activa.» El que els deia la consellera és, resumidament, que per nosaltres el model és una televisió i una ràdio nacionals, la televisió i la ràdio nacionals de Catalunya, no una televisió de peculiaritats regionals, una televisió costumista, com són la immensa majoria de les televisions dites autonòmiques de l'Estat espanyol. Això és el que voldrien vostès per a TV3: que no expliqués Catalunya al món i el món des d'una òptica catalana. Una televisió, i una ràdio també, sense perspectiva nacional, una televisió i una

ràdio d'àmbit regional i de perspectiva regionalitzada. El que els molesta més és que les audiències reflecteixen també la diferència entre una televisió amb vocació nacional, com és TV3, i les televisions amb vocació autonomista.

Vegem, per exemple, les audiències de cada televisió i el lloc que ocupen en les preferències dels espectadors de cada territori; les dades són d'aquest 2018 que s'acaba d'acabar. TV3, 14 per cent d'audiència, primera, líder a Catalunya –per cert, senyora [#11.41 Rivas], líder d'audiència i de qualitat ja ho és, TV3, no és que hagi de tornar a ser-ho: ja ho és, eh?–; Canal Sur, 8,7 per cent, quarta; Televisió de Galícia, 10 per cent d'audiència, quarta; Euskal Telebista, 8,3, quarta; Aragó Televisió, 8,4, quarta; Castilla la Mancha Televisió, 5,7, cinquena; Telemadrid, 4,6 per cent, sisena; Televisió de Canàries, 5,2 per cent, sisena; Astúries Televisió, 5,5 per cent, sisena; IB3 –Balears–, 2,5 per cent, setena; Múrcia Televisió, 2,9 per cent, novena, i À Punt, del País Valencià, 0,3 per cent, novena, però aquí hi ha un asterisc perquè emet de nou des del mes d'octubre després d'haver-la portat al tancament els senyors del PP i els seus socis. I avui els estalvio els magnífics índexs de qualitat que té TV3, o els informes de pluralitat, que la situen on realment és i no on vostès volen fer veure. Ja ho hem fet moltes vegades i ja és una evidència que per una orelleta els entra i per l'altra els surt, i en tot cas només utilitzen aquestes dades prèviament manipulades a la seva conveniència. En fi, resulta, doncs, que l'única televisió que té vocació nacional és la que té més audiència i l'única que és líder en el seu àmbit. I per mala sort per a vostès, resulta que és la televisió pública de Catalunya.

Doncs mirin, el nostre model és aquest: el de la televisió nacional. I continuarem defensant-lo, protegint-lo i potenciant-lo. I ara toca fer-ho amb la reforma de les lleis audiovisuals. Nosaltres creiem que hem de millorar, que es pot millorar: hem de millorar la governança de la Corporació, sí, i aprovar la nova llei de l'audiovisual per poder afrontar els reptes de futur en un sector que està en innovació constant, però el que vostès proposen no és una millora, és una esmena a la totalitat als mitjans públics catalans. Per això la nostra esmena a la totalitat a la seva proposició de llei.

Tramitem, doncs, la proposició de llei conjunta; posem-nos-hi, som-hi. Perquè cal resoldre-ho tan aviat com puguem, i sembla que en això hi estem tots molt d'acord.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i atès que s'ha presentat una esmena a la totalitat de retorn de la Proposició de llei de mesures de despolitització dels òrgans del govern de la

Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, el Grup Parlamentari de Ciutadans, autor d'aquesta iniciativa, té un torn ara per posicionar-se respecte a aquesta esmena a la totalitat de cinc minuts. Quan vulgui, diputat.

[David Mejía Ayra]

Gràcies, president. Ho faré des de l'escó, ràpidament. Simplement, una puntualització, senyor Riera: el model de televisió pública que vol Ciutadans és un model de televisió en el qual hi càpiga el conjunt...

Fitxer 23_2PLE15

conjunt de la societat catalana, no com el que tenen vostès, que només hi cap la meitat dels catalans.

Dit això, anunciar al president que, com Ciutadans té la voluntat de consens en aquesta qüestió –i sembla que hi és, a pesar de l'última intervenció, que, si més no, ha estat interessant, obro parèntesi d'ironia–, com tenim clar que s'ha de modificar la llei al més aviat possible i com volem que aquesta pluralitat que reclamem no només des del nostre grup, sinó des d'altres grups arribi al més aviat possible, retirarem la proposició de llei i, en tot cas, realitzarem esmenes parcials a la proposició conjunta.

Gràcies.

El president

Molt bé. Gràcies, diputats.

Doncs, així, si es retira aquesta proposició de llei, queda vigent l'altra proposició de llei de modificació de la Llei 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i atès que no hi ha esmenes a la totalitat en aquesta proposició de llei, aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.